

Arrest

nr. 233 585 van 4 maart 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE SCHUTTER
Brusselsesteenweg 54
2800 MECHELEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart erkend staatloze te zijn, op 23 september 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 21 augustus 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 september 2019 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 19 november 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker, bijgestaan door advocaat N. MALANDA *loco* advocaat B. DE SCHUTTER en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verblijft op het Belgische grondgebied sedert 2005.

Op 15 september 2008 is verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank te Brugge tot twee jaar gevangenisstraf wegens valsheid en bendevoorming.

Bij arrest van het hof van beroep te Antwerpen is verzoeker op 19 november 2018 erkend als staatloze.

Op 3 december 2019 dient verzoeker een aanvraag in om tot machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet). Op 6 juni 2011 is de aanvraag ongegrond verklaard. Op 10 maart 2010 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) die bij arrest nr. 47 304 van 20 augustus 2010 het beroep verwerpt.

Op 25 oktober 2010 dient verzoeker wederom een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 6 juni 2011 ongegrond verklaard, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 13 juli 2011 dient verzoeker opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 26 maart 2012 ongegrond verklaard.

Op 31 mei 2012 dient verzoeker wederom een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet die door de burgemeester van de stad Antwerpen op 16 oktober 2012 niet in overweging wordt genomen.

Op 15 november 2012 dient verzoeker een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 25 februari 2014 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 151 455 van 31 augustus 2015 het beroep verwerpt.

Op 7 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 27 maart 2014. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 140 637 van 9 maart 2015 het beroep verwerpt.

Op 27 februari 2015 dient verzoeker opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 21 september 2015 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Op dezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissingen dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad die respectievelijk bij arrest nr. 206 044 en nr. 206 045 van 27 juni 2018 het beroep verwerpt.

Op 26 oktober 2018 dient verzoeker wederom een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 23 februari 2019 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn broer.

Op 21 augustus 2019 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoeker ter kennis gebracht op 23 augustus 2019. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 23.02.2019 werd ingediend door:

Naam: H.

Voornaam: A.

Nationaliteit: Statenloos

Geboortedatum: (...)1982

Geboorteplaats: Baku

Identificatienummer in het Rijksregister:2 (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:3

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 23.02.2019 gezinshereniging aan met zijn broer, zijnde H. A., van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- attest vanwege het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen met n°(...) en ref. AP/600 dd. 09.12.2009 waaruit blijkt dat betrokkene werd erkend als staatloze
- documenten Nederlandse IND dd. 10.07.1999 (interview vanwege de vader van betrokkene en de referentiepersoon, afgelegd in het kader van zijn asielaanvraag); schrijven Rode Kruis Vlaanderen dd. 01.12.2009 gericht aan betrokkene waaruit blijkt dat hij beroep deed op de dienst Tracing van Rode Kruis-Vlaanderen om zijn familie op te sporen: uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon broers zijn; het kan aangenomen worden dat beiden in deze hoedanigheid ooit op hetzelfde adres woonachtig waren. Echter, de vaststelling dat betrokkenen als broers ooit gezamenlijk deel uitmaakten van het gezin van hun ouders, is niet wat in het kader van een aanvraag gezinshereniging overeenkomstig artikel 47/1, 2° dient aangetoond te worden.
- bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 15.03.2019, 03.04.2019, 02.05.2019 en 15.05.2019: echter, deze geldstortingen dateren van na de aankomst van betrokkene in België, en zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.
- documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon: arbeidsovereenkomst dd. 13.06.2017 (...) met bijbehorende loonfiches voor de periode januari – augustus 2018 en januari – maart 2019; uittreksel Kruispuntbank van Ondernemingen waaruit blijkt dat de referentiepersoon op 18.09.2018 de onderneming (...) opstartte; documenten Xerius dd. 10.09.2018; overzicht bankverrichtingen uit de periode 27.09.2018 – 31.12.2018; boekhoudkundige documenten dd. 02.05.2019
- European Health Insurance Card op naam van de referentiepersoon; kleefzegels CM - verklaring van lidmaatschap CM dd. 24.04.2019 waaruit blijkt dat betrokkene als persoon 'ten laste' werd ingeschreven bij de referentiepersoon; bijbehorende kleefzegels: echter, een inschrijving ten laste bij de mutualiteit heeft niet dezelfde betekenis en inhoud als ten laste zijn in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging, en kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs.

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene minstens sedert april 2005 in België verblijft; de referentiepersoon verblijft sedert 18.04.2018 in België. Van een (dreigende) schending van zijn recht op vrij verkeer is geen sprake.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene en de referentiepersoon heden op hetzelfde adres in België woonachtig zijn doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er niet werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten

laste was van de referentiepersoon, en er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat.

Het gegeven dat betrokkene op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In de synthesesamenvatting voert verzoeker in een enig middel de schending aan van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet, van de formele motiveringsplicht, met name de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"A. Verzoekers argumentatie in het verzoekschrift

1.

Bij zijn aanvraag had verzoeker onder meer volgende documenten voorgelegd:

- het attest van de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen waaruit zijn zijn erkenning als staatloze bleek*
- het interview van verzoekers vader van 10.07.1999 in Nederland in het kader waarin bleek dat verzoeker door zijn vader als vermist werd beschouwd op dat ogenblik*
 - de brief van de dienst Tracing bij het Rode Kruis waaruit blijkt dat de dienst er in slaagde om verzoeker te herenigen met zijn familie op 20.10.2005*
 - bewijzen van geldstortingen van de referentiepersoon aan verzoeker op verschillende data in 2019*
 - een reeks documenten aangaande de inkomsten van de referentiepersoon*

2.

Verweerder verwierp de aanvraag gezinshereniging op basis van volgende overwegingen:

- verweerder neemt aan dat verzoeker en de referentiepersoon als broers ooit op hetzelfde adres woonachtig waren. "Echter, de vaststellingen dat betrokkenen als broers ooit gezamenlijk deel uitmaakten van het gezin van hun ouders, is niet wat in het kader van een aanvraag gezinshereniging overeenkomstig artikel 47/1, 2° dient te worden aangetoond"*
- verderop in de beslissing luidt het: "voor zover betrokken en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene en de referentiepersoon heden op het zelfde adres in België woonachtig zijn doet geen afbreuk aan deze vaststellingen."*
- voorts luidt het met betrekking tot het ten laste zijn: "voor zover betrokken een de referentie persoon wensen aan te tonen dat betrokkenen voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er niet werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische Staat. Het gegeven dat betrokkene op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegevens dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten last was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder het zelfde dak woont (...)*

Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine!"

Verweerder sluit af als volgt:

"Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. "

3. Verzoeker betwist deze beslissing en vordert de vernietiging ervan.

Verzoeker verwijst in dit verband vooreerst naar de tekst van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2 Vreemdelingenwet die luiden als volgt:

Art. 47/1,2°: "Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° (...)

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° (...)"

Art. 47/3, §2:

"De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel."

Uit deze artikelen blijkt dus dat verzoeker de gezinshereniging kon vragen met zijn broer (een ander familielid - burger van de Unie) indien hij kan aantonen dat hij in het herkomstland:

- ofwel deel uitmaakte van het gezin van zijn broer
- ofwel ten laste was van zijn broer.

Het gaat dus om twee elk op zich voldoende voorwaarden. Verzoeker meent aan beide voorwaarden te voldoen, in tegenstelling tot verweerder die stelt dat aan geen van beide voorwaarden is voldaan. Hieronder zal verzoeker eerst aantonen dat hij voldoet aan de voorwaarde van het deel uitmaken van het gezin (eerst middelonderdeel), daarna zal hij aantonen dat hij ook ten laste is van verzoeker (tweede middelonderdeel).

EERSTE MIDDELONDERDEEL

Verzoeker meent dus dat voldoende vaststaat dat hij in het herkomstland deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

Meer nog, verweerder zelf erkent dit ook in de bestreden beslissing, waar het bij de bespreking van de door verzoeker bij de aanvraag overgemaakte documenten luidt:

"uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon broers zijn; het kan aangenomen worden dat beiden in deze hoedanigheid ooit op hetzelfde adres woonachtig waren".

Weliswaar stelt verweerder onmiddellijk aansluitend dat dit niet in is wat in het kader van een gezinsherenigingsaanvraag op grond van artikel 47/1, 2° moet worden aangetoond. Wat dan wel zou moeten worden aangetoond wordt door verweerder evenmin verhelderd, nochtans blijkt uit de tekst van artikel 47/1, 2° niets anders dan dat betrokkene en de referentiepersoon in het herkomstland deel moeten hebben uitgemaakt van hetzelfde gezin.

Deze vaststelling volstaat op zich al om de bestreden beslissing te vernietigen. Verweerder zelf erkent dus dat er voldoende bewijs is dat verzoeker en de referentiepersoon in het herkomstland deel uitmaakten van hetzelfde gezin, hetgeen vereist wordt door het artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet. De schending van het artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet is daarmee al aangetoond.

Verderop in de beslissing spreekt verweerder zich tegen waar hij stelt:

" voor zover betrokken en de referentiepersoon loensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. "

Verweerder motiveert zijn beslissing uiteraard niet helder en afdoende waar hij enerzijds stelt dat "het kan worden aangenomen" dat verzoeker en de referentiepersoon deel uitmaakten van hetzelfde gezin om later exact het tegendeel te stellen, nl. dat betrokkenen deel hebben uitgemaakt van hetzelfde gezin "niet afdoende blijkt uit het geheel van beschikbare gegevens"

Dit tegenstrijdig standpunt binnen één en dezelfde beslissing, vormt evident een schending de van de formele motiveringsplicht en het artikel 3 van de wet van 29.07.1991 met betrekking tot de motivering van bestuurshandelingen. Luidens dit laatste artikel moet elke akte de juridische en feitelijke

overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Een tegenstrijdige motivering wordt echter gelijkgesteld met de afwezigheid van motieven, doordat de tegenstrijdige motieven elkaar opheffen (zie o.a. C. ADAM, C. BAMPs e.a. 'Tien jaar Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: daadwerkelijke rechtsbescherming', 2017, Brugge, die Keure, blz. 156).

Aangezien de kwestie of in casu voldoende werd aangetoond of verzoeker en de referentiepersoon nu wel of niet deel uitmaakten van hetzelfde gezin in het herkomstland, cruciaal is voor de beoordeling van de aanvraag, vordert verzoeker dat deze beslissing wordt vernietigd.

TWEEDE MIDDELONDERDEEL

Verzoeker meent dat er hoe dan ook voldoende bewijzen zijn voorgelegd dat hij ten laste is van de referentiepersoon.

Hoewel er inderdaad geen bewijzen zijn voorgelegd van het feit dat verzoeker al in het herkomstland ten laste was van de referentiepersoon, meent verzoeker dat gelet op zijn bijzondere situatie, toch aan deze voorwaarde is voldaan.

Verweerder moet immers rekening houden met alle elementen van de zaak, zoals die hierboven al nader werden toegelicht en die onbetwistbaar vaststaan:

- verzoeker werd in april 1999 van zijn ouders en minderjarige broers gescheiden en had jarenlang geen contact met hen
- verzoekers vader verklaarde in het kader van diens asielaanvraag in Nederland in juli 1999 dat verzoeker vermist was
- bij zijn aankomst in België in 2005 diende verzoeker een opsporingsbericht in bij de Dienst Tracing van het Rode Kruis die er in slaagde om verzoeker met zijn familie in contact te brengen.
- verzoeker is een erkend staatloze.

Hieruit blijkt dus dat verzoeker in het land van herkomst onmogelijk ten laste kon zijn van zijn broer. Zijn broer, referentiepersoon A. H. is geboren in 1989 en was dus pas 10 jaar oud toen verzoeker vermist geraakte, en pas 16 jaar oud toen verzoeker in 2005 in België aankwam. De referentiepersoon was dus nog niet in staat om inkomsten te verwerven toen verzoeker in België aankwam. Hoe dan ook wisten de referentiepersoon en verzoeker niet waar de ander zich bevond.

Verzoeker werd erkend als staatloze, hetgeen impliceert dat verzoeker niet terug kan naar zijn "herkomstland" (het weze Azerbeidjan, Armenië of de Russische Federatie) omdat hij door geen enkele van die landen als staatsburger wordt erkend. Verzoeker wijst bovendien, en louter ten overvloede, op een document van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM), dat al aanwezig is in het administratief dossier (gevoegd bij verzoekers laatste, nog in behandeling zijnde aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van het artikel 9bis Vreemdelingenwet, die werd ingediend op 26.10.2018), waarin IOM stelt dat verzoeker een aanvraag voor vrijwillige terugkeer deed maar dat het voor IOM niet mogelijk is om een gunstig gevolg te geven aan een vrijwillige terugkeer naar Azerbeidjan noch naar enig ander derde land. Verzoeker voegt dit stuk voor de volledigheid aan huidige verzoekschrift.

Bijgevolg is volstrekt onmogelijk voor verzoeker om terug te keren naar enig land van herkomst, ongeacht welk land als zodanig kan worden beschouwd.

Voor 2005 was de referentiepersoon dus te jong om verzoeker ten laste te kunnen nemen en was er sowieso geen contact tussen beide broers mogelijk. Na 2005 was het voor verzoeker onmogelijk om naar zijn "land van herkomst" terug te keren.

Uw Raad heeft al geoordeeld dat het begrip "ten laste zijn" het land van herkomst op redelijke wijze moet worden beoordeeld. Zo werd in het arrest 163.233 van 29.02.2016 geoordeeld dat van de verzoekende partij, die minderjarig was op het moment dat hij zijn herkomstland verliet en de referentiepersoon (de Belgische partner van zijn moeder) toen nog niet kende, redelijkerwijze geen bewijs kan worden verwacht dat hij in het land van herkomst reeds ten laste was van de referentiepersoon.

Ook in casu komt het kennelijk onredelijk over van verweerder om van verzoeker, die geen contact meer had met zijn broer tot het moment waarop hij aankwam in België, het bewijs te verwachten dat hij tot 2005 van zijn broer ten laste was, temeer aangezien de betreffende broer toen nog minderjarig was. Verweerder was van al deze omstandigheden nochtans op de hoogte maar heeft er geenszins rekening mee gehouden.

Een schending van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2 Vreemdelingenwet, in samenhang met het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel is bijgevolg aangetoond.

B. Verweerders stelling in de nota met opmerkingen:

Verweerder stelt in zijn nota, samengevat:

1. dat verzoeker niet tegelijkertijd de schending van de materiële motiveringsplicht en van de formele motiveringsplicht kan invoeren
2. dat de voorwaarden dat verzoeker ten laste moet zijn van de referentiepersoon OF deel moet uitmaken van diens gezin inderdaad niet cumulatief zijn

3. dat de invoeging van de artikelen 47/1 tot 47/3 in de Belgische Vreemdelingenwet louter tot doel had om de Belgische regelgeving af te stemmen op het Europees recht zodat de binnenkomst en eht verblijf van ruimere gezinsleden louter moet worden vergemakkelijkt en dat het geenszins om een recht gaat zoals in het geval van de familieleden van art. 40bis Vreemdelingenwet.

4. dat het loutere feit dat verzoeker en de referentiepersoon onder hetzelfde dak zijn opgegroeid, niet volstaat als bewijs dat verzoeker van de referentiepersoon ten laste is geweest, aangezien "het gezin van de burger van de Unie" in de zin van art. 47/3, §2 Vreemdelingenwet volgens verweerder wijst op een zelfstandige gezinsentiteit waarvan de referentiepersoon het gezinshoofd is.

C Replik van verzoeker in het kader van deze synthesesamenvatting

Verzoeker zal reageren op de opmerkingen van verweerder zoals die hierboven werden samengevat, en zal dat in dezelfde chronologie doen:

1. het klopt dat verzoeker zowel de schending van de materiële motiveringsplicht (geconcretiseerd in de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel) als van de formele motiveringsplicht inriep, doch de schending van de twee aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur hadden betrekking op onderscheiden elementen uit de bestreden beslissing, zoals eenvoudig blijkt uit de lezing van het verzoekschrift: de schending van de materiële motiveringsplicht werd aangehaald in het tweede middelonderdeel aangezien verzoeker meent dat verweerder in de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met alle relevante elementen die ter kennis waren; de schending van de formele motiveringsplicht werd aangehaald in het eerste middelonderdeel waarbij werd aangetoond dat de bestreden beslissing intern tegenstrijdig is. De kritiek van verweerder kan dus niet worden weerhouden.

2. en 4. verzoeker is tevreden dat verweerder erkent dat de voorwaarde "ten laste van de burger van de Unie" moet worden onderscheiden van "deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie" doch meent dat zowel de bestreden beslissing als de verweernota toch duidelijk maken dat verweerder toch contra legem vereist dat beide voorwaarden voldaan zijn. Voor wat betreft de bestreden beslissing werd dit reeds in het verzoekschrift duidelijk gemaakt. Voor wat betreft de verweernota verwijst verzoeker naar de stelling van verweerder op blz. 7 van deze nota met opmerkingen waar het luidt: "Het loutere feit dat de verzoeken de partij en de referentiepersoon onder hetzelfde dak zijn opgegroeid, volstaan immers geenszins om aan te tonen dat de verzoekende partij ten laste zou zijn geweest van de referentiepersoon en als dusdanig daadwerkelijk van laatstgenoemde afhankelijk zou zijn". Zodoende wordt opnieuw de voorwaarde van "deel uitmaken van het gezin van de referentiepersoon" vermengd wordt met de andere, niet cumulatieve voorwaarde "ten laste zijn van de referentiepersoon". In de aan deze passage voorafgaande alinea in de nota met opmerkingen luidt het immers dat "het gezin van de burger van de Unie" in art. 47/3, §2 wijst op een zelfstandige gezinsentiteit waarvan de referentiepersoon het gezinshoofd is. Dergelijke interpretatie is echter niet verenigbaar met de eenvoudige vaststelling dat de wet stelt dat de verzoekende partij ofwel ten laste moet zijn van de referentiepersoon, ofwel moet deel hebben uitgemaakt van zijn gezin. In deze interpretatie voegt verweerder dus een voorwaarde toe aan de wet die er niet staat.

3. Ongeacht wat de bedoeling van de Belgische wetgever mag zijn geweest, is de tekst van art. 47/2 Vreemdelingenwet zeer duidelijk. Deze luidt: "Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1."

Volgens verzoeker is er geen andere interpretatie mogelijk dan dat de genoemde familieleden van de Unieburger uit art. 47/1 Vreemdelingenwet dezelfde rechten hebben als de familieleden de Unieburger uit art. 40bis Vreemdelingenwet voor zover zij voldoen aan de bijkomende voorwaarden uit het hoofdstuk Ibis, zoals deze worden bepaald in de artikelen 47/1-47/4 Vreemdelingenwet (en dus in het bijzonder in het artikel 47/3 Vreemdelingenwet). Zelfs indien het Hof van Justitie in het arrest Rahman (C83/11) enkel de verplichting oplegt om de binnenkomst van deze andere familieleden te vergemakkelijken, dan nog stond het de Belgische Staat vrij om deze verplichting ruimhartiger in te vullen zoals zij kennelijk heeft gedaan zoals blijkt uit de niet voor interpretatie vatbare tekst van het artikel 47/2 Vreemdelingenwet, en dit ongeacht wat de voorbereidende werken daaromtrent stellen. Indien de tekst van de wet duidelijk is, behoeft zij immers geen interpretatie. Indien de wetgever het verblijf enkel wilde vergemakkelijken, dan had zij dat zo in de Belgische interne wetgeving moeten bepalen en de rechten van deze andere familieleden van de Unieburger niet op gelijke voet moeten plaatsen met die van de familieleden genoemd in het artikel 40 bis Vreemdelingenwet."

2.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat

de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker “niet afdoende (aantoont) reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging”. Hierbij wordt vastgesteld dat verzoeker sedert april 2005 in België verblijft en dat de referentiepersoon sedert 18 april 2018 in België verblijft. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat verzoeker reeds in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Het gegeven dat zij heden op hetzelfde adres in België woonachtig zijn doet geen afbreuk aan deze vaststellingen. Verzoeker heeft tevens niet aangetoond voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste te zijn van de referentiepersoon. Evenmin toont verzoeker aan dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België.

Verzoeker meent dat er een tegenstrijdigheid is in de beslissing waar wordt gemotiveerd dat er kan worden aangenomen dat beiden ooit op hetzelfde adres woonachtig waren.

Artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet – bepaling waarop de verzoekende partij haar aanvraag steunde – luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”.

Artikel 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet stelt in dit verband als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

De Raad merkt op dat artikel 47/1 van de vreemdelingenwet een omzetting is van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de richtlijn 2004/38/EG). Deze laatste bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft. Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.”

De doelstelling van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de

Europese Unie, randnummers 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer, dient dan ook in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd.

Verder wijst de Raad er met betrekking tot de interpretatie van het begrip *“in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Burger van de Unie”* in artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet op dat – hoewel de bewoordingen *“in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin”* vermeld in artikel 47/1 van de vreemdelingenwet niet geheel samenvallen – dit artikel onbetwistbaar de omzetting vormt van artikel 3, tweede lid, a) van de Burgerschapsrichtlijn (zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

De bepaling artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn luidt als volgt:

*“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:
a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”*

Uit de bewoordingen van artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn en van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet kan niet worden afgeleid dat een vreemdeling automatisch een recht op verblijf zou kunnen putten uit een *“fait accompli”*-situatie, waarbij hij gaat inwonen bij een burger van de Unie in het gastland terwijl hij voordien geen gezin vormde met deze burger van de Unie of er ten laste van was of dat de verwerende partij in dat geval *“het land van herkomst”* zou dienen gelijk te stellen met *“het gastland”*.

Vooreerst merkt de Raad op dat, in tegenstelling tot verzoekers betoog, uit het geheel van de motieven van de bestreden beslissing niet blijkt dat verweerder bewijzen van beide toepassingsgevallen tegelijk vereist, met name het bewijs van zowel het ten laste zijn als van het deel uitmaken van het gezin van zijn broer. De aanvraag werd geweigerd omdat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van zijn broer en hij evenmin heeft aangetoond in het land van herkomst ten laste te zijn van zijn broer.

In de bestreden beslissing wordt omtrent het ‘deel uitmaken van het gezin’ het volgende gemotiveerd:
“het kan aangenomen worden dat beiden in deze hoedanigheid ooit op hetzelfde adres woonachtig waren. Echter, de vaststelling dat betrokkenen als broers ooit gezamenlijk deel uitmaakten van het gezin van hun ouders, is niet wat in het kader van een aanvraag gezinshereniging overeenkomstig artikel 47/1, 2° dient aangetoond te worden.

(...)

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene en de referentiepersoon heden op hetzelfde adres in België woonachtig zijn doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.”

Het Hof van Justitie van de Europese Unie stelde in zijn arrest Rahman van 5 september 2012 (C-83/11) in dit verband als volgt:

“32 Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame

familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

33 Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is."

Artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet bepaalt dat als "andere familieleden van een burger van de Unie" worden beschouwd "de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie". De gemachtigde van de minister betwist als dusdanig niet dat verzoeker kan worden beschouwd als een in artikel 40bis, § 2 van de vreemdelingenwet bedoeld familielid. Wel geeft hij aan dat om te voldoen aan voormelde wetsbepaling verzoeker het bewijs dient te leveren dat hij reeds van in het land van herkomst deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon. Evenwel blijft verzoeker in gebreke dit bewijs te leveren.

Het gegeven dat beide broers ooit op hetzelfde adres woonachtig waren betekent niet dat verzoeker 'deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon', nu het gegeven dat zij ooit als broers gezamenlijk deel uitmaakten van het gezin van hun ouders niet is wat in het kader van een aanvraag gezinshereniging overeenkomstig artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet dient te worden aangetoond. Verweerder benadrukt dat verzoeker minstens sedert april 2005 in België verblijft en de referentiepersoon sedert 18 april 2018 in België verblijft. Het is de bedoeling dat de gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine de aanvraag gezinshereniging direct voorafgaat, in het licht van de finaliteit van deze bepaling, met name de vrijwaring van het vrij verkeer van Unieburgers. Verweerder stelt daarnaast vast dat verzoeker niet heeft aangetoond onvermogen te zijn in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België. Op geen enkele wijze blijkt dat verzoeker in de periode voorafgaand aan de komst naar België en de huidige aanvraag nog was aangewezen op de ondersteuning van de referentiepersoon. Ten tijde van de komst van de referentiepersoon naar België in 2018, of sindsdien, blijkt ook niet dat verzoeker in zijn herkomstland nog de ondersteuning behoefde van dit familielid, waardoor op geen enkele wijze blijkt dat het recht van vrij verkeer van verzoekers broer met de Nederlandse nationaliteit op enig ogenblik in het gedrang kwam.

De voorziene motivering is aldus pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeker in staat om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt.

In het tweede onderdeel van het middel betwist verzoeker dat hij onvoldoende bewijzen heeft voorgelegd dat hij ten laste is van de referentiepersoon.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij zijn beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Uit de bewoordingen van artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn en van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet kan niet worden afgeleid dat een vreemdeling automatisch een recht op verblijf zou kunnen putten uit een "fait accompli"-situatie, waarbij hij gaat inwonen bij een burger van de Unie in het gastland terwijl hij voordien geen gezin vormde met deze burger van de Unie of er ten laste van was of dat de verwerende partij in dat geval "het land van herkomst" zou dienen gelijk te stellen met "het gastland".

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker niet heeft aangetoond voorafgaand aan de huidige gezinsaanvraag en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, nu hij niet heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, niet ten laste was van de referentiepersoon en er thans niet blijkt dat verzoeker en de referentiepersoon niet ten laste vallen van de Belgische staat. Het gegeven dat verzoeker heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet hieraan geen afbreuk. Immers, het louter gegeven dat verzoeker op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is heeft

niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste is van de referentiepersoon. Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België en niet op deze in het land van herkomst of origine.

Het is in deze situatie nuttig te herinneren aan de doelstelling van de richtlijn 2004/38/EG en de finaliteit van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet, met name de vrijwaring van het vrij verkeer van burgers van de Europese Unie. Dit vereist dat het moet worden vergemakkelijkt dat zij zich in het gastland kunnen laten vergezellen door familieleden die in het land van herkomst deel uitmaken van hun gezin of ten laste zijn. In zijn arrest Rahman stelde het Hof van Justitie zo ook dat “[d]e situatie van afhankelijkheid moet [...] bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.” In het licht van deze doelstelling en deze rechtspraak kan verweerder dan ook in alle redelijkheid vereisen dat het in het herkomstland ten laste zijn van de referentiepersoon nog speelt in de periode voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging en de komst naar België.

Verzoeker geeft overigens zelf toe dat hij in het land van herkomst onmogelijk ten laste kon zijn van zijn broer, gelet dat hij in april 1999 gescheiden werd van zijn ouders en broers, dat zijn vader hem in Nederland als vermist opgaf, dat hij in 2005 een opsporingsbericht indiende bij de Dienst Tracing van het Rode Kruis en hij vervolgens erkend is als staatloze. Verzoekers situatie in het verleden volstaat evenwel niet om voor te houden dat hij niet zou moeten aantonen dat hij ten laste was in het land van herkomst, nu de wetgever de situatie van reële afhankelijkheid heeft beoogd die reeds bestond in het land van herkomst. Waar verzoeker *in fine* van het middel kritiek geeft op de wet dient de Raad op te merken dat de beoordeling hiervan niet aan de Raad toekomt.

Met zijn uiteenzetting maakt verzoeker niet aannemelijk dat de bestreden weigeringsbeslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de bevoegdheid waarover verweerder beschikt. Het redelijkheidsbeginsel laat verweerder hoe dan ook niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass. 12 december 2005, AR C040157F). De schending van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel in het licht van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het enige middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend twintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN